

РЕШЕНИЕ

№ 4974

гр. София, 17.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 3 състав,
в публично заседание на 17.06.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Ива Кечева

при участието на секретаря М. Велева, като разгледа дело номер **4309** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 95 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на О. М. С., гражданин на И., чрез адв. А. Д. срещу решение за отказ за издаване на удостоверение № 1305820/31.01.2013 г. за внесен и удържан данък върху доходите на чуждестранно физическо лице, издадено от директора на офис В. при ТД на НАП – С., в частта потвърдена с решение № 2/25.03.2013 г. на директора на Териториална дирекция /ТД/ на НАП - С..

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на решението за отказ за издаване на удостоверение за внесен и удържан данък върху доходите на жалбоподателя. Посочено е, че жалбоподателят във връзка с предоставен под наем съсобствен недвижим имот е получил две плащания от наемателя [фирма]", намалени с размера на удържания при източника и внесен в бюджета на 25.07.2012 г. в полза на О. С. окончателен данък. Изложени са аргументи, че независимо от безспорното обстоятелство, че дължимият и деклариран данък е удържан и платен от наемателя и в платежните нареждания изрично е посочено основанията за плащане, служителите на ТД на НАП са погасили стари задължения на дружеството. Посочено е, че жалбоподателят не е имал задължение, но и право да внесе данъка, а органите по приходите са били длъжни да издадат изисканото удостоверение на основание чл. 58 от ЗДДФЛ.

Ответната страна – директорът на Териториална дирекция на НАП - С., чрез процесуалния си представител, изразява становище за неоснователност на жалбата.

Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София- град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

О. М. С. е подал в офис „В.“ при ТД на НАП С. молба с вх. № 03-53-03-90/16.01.2013 г. с искане да му бъде издадено удостоверение по чл. 58 от ЗДДФЛ, от което да е видно, че за изплатения му от [фирма] брутен доход от наем през 2012 г. в размер на 600,00 лв., му е удържан при източника и внесен в държавния бюджет, окончателен данък в размер на 60,00 лв. Лицето е посочило, че нетният размер на получения от него доход през 2012 г. е 540,00 лв.

От представените по делото 2 бр. разписки за наем, неоспорени от ответника, се установява, че за периода 01.01.2012 г. - 31.05.2012 г. О. М. С. е получил сума, в размер на 300 лв., представляваща наем за 1/6 идеална част от недвижими имот, находящ се в [населено място], както и дължимият брутен наем за имота за периода 01.06.2012 г. - 30.09.2012 г. в размер на 240 лв. По безспорен начин се установява от представените с преписката платежни документи и сметки за изплатени суми, че за спорните периоди м.01.2012 г. - м.05.2012 г. и м. 06 - м. 09.2012 г. наемателят [фирма] е удържал данъка върху платения наем и е внесъл същия на 25.07.2012 г., в размер на 33,33 лв. и на 09.01.2013 г., съответно в размер на 26,67 лв.

Установява се, че К. БГ" О. е подал декларации по чл. 55 от ЗДДФЛ (л. 54 и л. 57 от делото).

С оспореното в настоящото производство решение за отказ за издаване на удостоверение № 1305820/31.01.2013 г. на директора на офис В. при ТД на НАП – С. е отказано издаването на удостоверение по чл. 58, ал. 1 от ЗДДФЛ на О. М. С.. Издаденото решение е мотивирано с извършена проверка в информационната система на НАП, при която е констатирано следното: от [фирма] са подадени декларации по чл. 55 от ЗДДФЛ - за период 01.01.2012 г. - 30.06.2012 г. с вх. № 22452120003191/26.07.2012 г. и за период 01.10.2012 г. - 31.12.2012 г. с вх. № 225191300025566/29.01.2013 г. При проверка в данъчно-осигурителната сметка (ДОС) на платеща на дохода е установено, че данъкът по декларация № 225191300025566/29.01.2013 г. за периода 01.10.-31.12.2012 г. не е внесен в бюджета. Поради това е постановен оспореният отказ.

Решение за отказ за издаване на удостоверение № 1305820/31.01.2013 г. е обжалвано от О. М. С. по административен ред на основание чл. 92 ДОПК. С решение № 2/25.03.2013 г. на директора на ТД на НАП С., издадено в 7-дневния срок по чл. 94, ал. 1 ДОПК, е уважена жалбата, в частта относно неиздаване на удостоверение за удържан и внесен данък в размер на 33,33 лв. по декларация по чл. 55 от ЗДДФЛ с вх. № 22452120003191/26.07.2012 г. за период 01.01.2012 г. - 30.06.2012 г. В останалата част – относно отказано издаване на удостоверение за удържан и внесен данък в размер на 26,67 лв, по декларация по чл. 55 от ЗДДФЛ с вх. № 225191300025566/29.01.2013 г. за период 01.10.2012 г. - 31.12.2012 г., жалбата е оставена без уважение.

По делото са приети доказателствата, представени от оспорващия и с административната преписка.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 95, ал. 1 във вр. ал. 3 ДОПК, от надлежна страна и

е процесуално допустима. Разгледана по същество е основателна.

В настоящото производство предмет на съдебен контрол е решение за отказ за издаване на удостоверение № 1305820/31.01.2013 г., в частта, с която е отказано издаване на удостоверение за удържан и внесен данък в размер на 26,67 лв, по декларация по чл. 55 от ЗДДФЛ с вх. № 225191300025566/29.01.2013 г.

Въз основа на приетите по делото писмени доказателства, настоящият съдебен състав приема, че оспореното решение за отказ за издаване на удостоверение по реда на чл. 58, ал. 1 от ЗДДФЛ е издадено в нарушение на административно-производствените правила и на материалния закон. Тези пороци не са отстранени с решение № 2/25.03.2013 г. на директора на ТД на НАП С..

В оспорения административен акт липсват ясни и конкретни мотиви за постановения отказ за издаване на удостоверение. Не са обсъдени и събраните доказателства в хода на извършената проверка, възложена с резолюция за извършване на проверка № 1305820/29.01.2013 г. Административният орган се е ограничил единствено да посочи, че при проверка в ДОС на платеща на дохода е установено, че данъкът по декларация № 225191300025566/29.01.2013 г. за периода 01.10.-31.12.2012 г. не е внесен в бюджета. Същевременно, административният орган не е оспорил приложените платежни документи за внесен данък от [фирма] на 09.01.2013 г., съответно в размер на 26,67 лв. Идентични са пороците в потвърждаващата част на решението на директора на ТД на НАП – С.. След като е установил и изложил коректна фактическа обстановка, въз основа на приложените към преписката доказателства, и изрично е констатирал, че за спорния период м. юни - м. септември 2012 г. [фирма] е удържал данъка върху платения наем през декември 2012 г. и е внесъл същия на 09.01.2013 г., видно от приложените платежни нареждания, решаващият орган е приел постановеният отказ за издаване на удостоверение по чл. 58 ЗДДФЛ за законосъобразен, без да изложи каквито и да е мотиви в тази насока.

Обжалваният отказ за издаване на удостоверение е постановен и в нарушение на материалния закон.

Съгласно чл. 58, ал. 1 ЗДДФЛ удостоверение по образец за внесен по реда на този закон данък от чуждестранно физическо лице се издава по искане на лицето. Искането се подава в териториалната дирекция на Националната агенция за приходите, в която е подадена или подлежи на подаване данъчната декларация по чл. 50 или по чл. 55. В случая от приетите по делото доказателства и съгласно констатациите в оспореното решение се установява, че подаденото искане отговаря на изискванията на чл. 89 ДОПК.

Съгласно чл. 44, ал. 6 от ЗДДФЛ когато платещът на дохода от наем или друго възмездно предоставяне за ползване на права или имущество е предприятие или самоосигуряващо се лице, размерът на данъка се определя и данъкът се удържа от платеща на дохода при изплащането му. В тези случаи размерът на дължимия авансов данък се определя, като облагаемият доход по чл. 31 се умножи по данъчна ставка 10 на сто. В процесния случай, платещът на дохода на чуждестранното физическо лице е търговско дружество, поради което и на основание чл. 44, ал. 6 от ЗДДФЛ данъкът е удържан от това дружество при изплащането на дохода. Това обстоятелство не е спорно между страните и се установява по категоричен начин от представените по делото доказателства. Платещът на дохода - [фирма] е подал декларация по чл. 55 от ЗДДФЛ с вх. № 225191300025566/29.01.2013 г. доколкото данъкът е внесен през първото тримесечие на 2013 г., както е констатирал и ответника в решение №

2/25.03.2013 г.

От представеното по делото с преписката платежно нареждане от 09.01.2013 г. (л. 66) се установява, че на посочената дата [фирма] е внесло по банкова сметка на ТД на НАП С. окончателен данък по чл. 37, ал. 1, т. 4 ЗДДФЛ на О. М. С., в размер на 26,67 лв. Обстоятелството е изрично констатирано от ответника с решение № 2/25.03.2013 г., поради което се явява безспорно установено. Поради това, необоснован се явява изводът в оспореното решение за отказ за издаване на удостоверение, че данъкът по декларация № 225191300025566/29.01.2013 г. за периода 01.10.-31.12.2012 г. не е внесен в бюджета. Тъй като това твърдение е единственият мотив за издаване на оспореното решение, то същото се явява постановено в нарушение на материалния закон и при необоснованост и следва да бъде отменено.

В допълнение, следва да се обсъдят и изложените едва във фазата на устните състезания в настоящото съдебно производство от процесуалния представител на ответника допълнителни мотиви за оспорения отказ. Юрк. Т. посочва, че дружеството [фирма] е удържало и внесло данъка, но предвид въвеждането на единна сметка, считано от 01.01.2013 г. и в съответствие с чл. 169, ал. 4 от ДОПК, със сумата, внесена за окончателния данък са погасени стари задължения на [фирма]. В тази връзка, следва да се посочи, че е недопустимо едва във фазата на съдебното обжалване на административния акт и то във фазата на устните прения, да се излагат нови факти и обстоятелства, както и мотиви на административния орган, тъй като по този начин до голяма степен се ограничава правото на защита на оспорващия. Поради това, същите не следва да бъдат обсъждани със съдебния акт. Единствено за пълнота на изложението и с оглед необходимостта на административния орган да бъдат дадени указания по тълкуването и прилагането на закона, следва да се посочи, че с удостоверението по чл. 58, ал. 1 ЗДДФЛ се удостоверява наличието на внесен по реда на същия закон данък от чуждестранно физическо лице, т.е. касае се до наличието или липса на данъчно задължение на чуждестранното физическо лице, каквото е и жалбоподателят. С удостоверението не се удостоверява липсата или наличието на публични задължения на платеща на дохода, който по силата на чл. 44, ал. 6 ЗДДФЛ е удържал и платил данъка. Следователно, касае се за законова хипотеза, при която данъкът се внася не от получателя на дохода, а от платеща на дохода. Поради това, в процесния случай не следва да намери приложение разпоредбата на чл. 169, ал. 4 ДОПК, тъй като процесното удостоверение не касае данъчни задължения на платеща на дохода, а на получателя на дохода, който е чуждестранно физическо лице. След като, дължимият данък е удържан и платен по реда и в размера по чл. 44, ал. 6 ЗДДФЛ, то компетентния административен орган е бил длъжен да издаде удостоверение по чл. 58, ал. 1 ЗДДФЛ.

Предвид гореизложеното, съдът намира жалбата за основателна. Обжалваното решение за отказ за издаване на удостоверение № 1305820/31.01.2013 г., в частта с която е отказано издаване на удостоверение за удържан и внесен данък в размер на 26,67 лв, по декларация по чл. 55 от ЗДДФЛ с вх. № 225191300025566/29.01.2013 г., като незаконосъобразно следва да бъде отменено. На основание чл. 96 от ДОПК преписката следва да бъде изпратена на ТД на НАП – С., офис В. за издаване на удостоверение по чл. 58, ал. 1 ЗДДФЛ на О. М. С. по молба вх. № 03-53-03-90/16.01.2013 г.

Жалбоподателят не е претендирал направените по делото разноси, поради което

такива не следва да се присъждат с настоящия съдебен акт.

Водим от горното и на основание чл. 96 от ДОПК, Административен съд София- град,
I отделение, 3-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ, по жалбата на О. М. С., гражданин на И., решение за отказ за издаване на удостоверение № 1305820/31.01.2013 г. издадено от директора на офис В. при ТД на НАП – С., в частта потвърдена с решение № 2/25.03.2013 г. на директора на Териториална дирекция на НАП - С..

ОТМЕНЯ решение № 2/25.03.2013 г. на директора на Териториална дирекция на НАП – С., в частта, с която е оставена без уважение жалбата на О. М. С. срещу решение за отказ за издаване на удостоверение № 1305820/31.01.2013 г.

ИЗПРАЩА делото като преписка на ТД на НАП – С., офис В. за издаване на удостоверение по чл. 58, ал. 1 ЗДДФЛ на О. М. С. по молба вх. № 03-53-03-90/16.01.2013 г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: